

Čarovný štetec (príbeh č. 8)

Deň sa chýlil ku koncu a Oliver stále sedel pri písacom stole. Všade boli rozhádzané farebné pastelky a pomalované strany skicára. Pozeral sa von oknom a hrýzol koniec modrej pastelky.

– Oliverko, čo to kleslíš?

Opýtala sa Kika a pokúšala sa pozrieť Oliverovi ponad plece.

– To je plincezná?

Dobiedzala Kika.

– Nie, to je robot Mega 4000, najväčší robot vo vesmíre!

Hrdo vyhlásil Oliver a pokračoval v kreslení.

– A zachráni plinceznú?

– Akú princeznú?

– So zlatými vlasmi a ponikom.

– Mamiíí, Kika mi nedá pokoj!

Zakričal Oliver, Kika však nelenila a ukradla červenú pastelku a jeden papier zo stola. Posadila sa, vyplazila Oliverovi jazyk a začala kresliť.

– Toto bude poniik a toto hlad a tu bude plincezná. A plincezná bude mať svadbu s tvojím lobotom.

– Mamiíí, Kika mi robí zle!

V tom vošla do izby maminka.

– Drobčekovia, už je čas na spinkanie. Umyť si zúbky a šup do postielky.

Oliver ležal v posteli a premýšľal akou farbou domaľuje robota. Oči sa mu pomaly zatvárali a zaspal.

– Ahoj Oliver, si nejaký zamyslený.

Pozdravil ho medveď Tomáš, ktorý stál pri rakete.

– Tomáš, vieš kresliť?

– Viem nakresliť panáčika!

Usmial sa Tomáš.

– Potrebujem pomôcť.

– Možno nám bude vedieť pomôcť Olívia.

– Super nápad Tomáš.

Oliver začal stláčať gombíky. Veľké tlačidlo planéta netrpezlivo blikalo, čakalo na štart.

– Poďme na to Tomáš!

Oliver stlačil tlačidlo a raketa zahrmela. Puf! A ocitli sa nad Ryšavou planétou. Raketa pristála na námestí hneď vedľa Hračkostromu.

- Ahoj Hračkostrom.
 - Ahojte nezbedníci.
 - Hľadáme Olíviu, nevieš kde by mohla byť?
 - Utekala na lúku, určite tam ešte bude.
- Povedal Hračkostrom a konárom ukázal smer.

Tomáš a Oliver sa poďakovali a utekali cez mesto. Cestou stretávali ryšavých kamarátov, ktorí sa hrali s rôznymi hračkami.

Konečne dorazili na lúku, ktorá bola posiatá makovými kvetmi.

- Olíviaáá!
- Kričali z plných pľúc. Ale Olívia neodpovedala. Prešli pár krokov a znovu zakričali.
- Olíviaáá!

- Pšššt vy dvaja!
- Ozvalo sa z trávy.

Obaja sa na seba pozreli, ale Olíviu stále nevideli. Potichu zakričali.

- Olíviaáá, kde siíí!

- Tu som!

Z trávy sa zdvihla ruka. Oliver a Tomáš k nej pomaly prišli. Ležala na zemi, pred sebou mala papier a niečo naň čmárala.

- Potichu vy dvaja! Nevyplašte mi lienky!

- Ty kreslíš?

- Áno. Pozri na tú rodinu lienok, ešte dokreslím bodky.

A začala počítat.

- Jedna bodka, dve bodky, tri bodky a posledná štvrtá. Ďakujem lienky, boli ste úžasne.

Posadila sa a pyšne ukázala svoj obrázok. Na obrázku ležali štyri malé lienky. Každá sa usmievala a snažila, čo najlepšie zapózovať.

- Vyzerá to super Olívia. Ty máš talent!

- Ďakujem Oliver. Prišli ste sa s nami hrať? Už dávno ste tu neboli.

- Nie, nie. Dnes hľadám nápad, ako vymalovať môjho robota.

- Ružovou! Je to moja obľúbená farba, tá by sa mi páčila.

Oliver prevrátil oči.

- Ružový robot MEGA 4000? Už len ružové šaty a môže byť prvou roboprinceznou.

- Mám nápad! Poďme k Hračkostromu.

Olívia zobrala Olivera za ruku a utekali do stredu mesta.

- Čakajte vy dvaja!

Fučal za nimi Tomáš, prepletajúc plyšovými nožičkami.

– Ahoj Hračkostrom.

Hračkostrom otvoril oči a silne zívol.

– Aaaa, takže ste sa našli. Vytvorím vám hračku?

– Nie ďakujeme.

Povedal Oliver, ale Olívia ho prerušila.

– Áno, Hračkostrom. Želám si zázračný štetec, ktorý vyčaruje všetko čo nakreslím.

– Zázračný štetec teda. No dobre.

Hračkostrom zatvoril oči a jeho listy sa začali ligotať jasným svetlom. Načiahol konár a na ňom začal rásť malý štetec.

– Nech sa páči Olívia, jeden zázračný štetec.

– Ďakujem, poďme ho vyskúšať!

Olívia zamávala štetcom, urobila malý kruh a na jeho konci šnúrku. Štetec namaľoval to, na čo práve myslela a vo vzduchu sa zjavil malý červený balónik.

– Pozri Oliver, teraz namaľujeém...

Zamyslela sa a namaľovala ružový klobúk.

– To je pre teba Oliver!

Chichotala sa a snažila sa Oliverovi nasadiť klobúk na hlavu.

– Nieéé...

Kričal a utekal pred Olíviou. Potom sa rýchlo otočil a vytrhol Olívii štetec z rúk.

– A teraz ja!

Zasmial sa a oči mu zasvietili šibalstvom.

Mávol čarovným štetcom vo vzduchu a nakreslil malú opičku. Tá sa hneď usadila Olívii na pleci a štípala ju do uška.

– Oliveééér, veď počkaj!

Vzala si štetec a začala kresliť.

Na zemi sa objavila zelená guľka. Olívia dokreslila jedno uško, potom druhé a vznikol malý zelený škriatok!

– Huhu, máš na uchu muchu!

Zapišťal tenkým hlasom škriatok.

Obaja sa na seba pozreli.

– Ahoj maličký. Ako sa voláš?

– Meno moje Tibi. Zle vy urobili, že mňa nakreslili!!!

– Ako prosím?
Opýtala sa Olívia.

Škriatok nelenil a ukradol Olívii štetec z rúk.

– Hihi, teraz ste si to pokazili.

Natiahol sa a nakreslil Olívii ťažké olovené topánky.

– Heééj Tibiíí!

– Hehe a teraz ty, nakreslím ti fúzy!

Šmyk a pod Oliverovým nosom sa objavili fúzy.

Škriatok začal poskakovať a radowať sa.

– Juchuúú, juchuúú maš niečo Oliver na uchú!

Šmyk a Oliver mal náušnice, ktoré vyzerali ako dve čerešne.

Hračkostrom to všetko pozoroval a strašne sa smial.

– Hahaha, hahaha...

Škriatok sa pozrel na Hračkostrom. Uškrnul sa a povedal.

– Smej sa Hračkostrom, týmto malým mravcom.

Švihol štetcom a na strome sa objavilo tisíc mravčekov, ktoré ho svojimi nôžkami neuveriteľne štekli.

– Joóój, pomoóóc, to štekliíí.

Škriatok Tibi začal od šťastia tancovať, keď sa objavil medveď Tomáš .

– Uúúf, nevládzem toľko utekať.

Začudovane sa poobzeral. Olívia sa snažila vyzuť z ťažkých topánok, Oliver zotrieť fúzy a Hračkostrom sa konármi škriabal a zároveň smial.

– Tomáš, zober mu štetec!

Vykrikol Oliver, ale škriatok Tibi bol rýchlejší. Švihol štetcom a Tomáš mal na nohách kolieskové korčule.

– Pomoóóc, pomoóóc!

Kričal a snažil sa udržať rovnováhu. Bác a spadol na zem. Pokúsil sa postaviť, ale korčule ho neposlúchali.

– Nuda!

Zahlásil škriatok Tibi, šmahom ruky si nakreslil bicykel s pomocnými kolieskami a trielil hľadať ďalšie nezbedy.

Tomáš sedel na zemi a nechápal čo sa to práve stalo.

– Kde sa tu vzal ten škriatok?

– Nakreslila som ho. Chcela som škriatka, ktorý urobí Oliverovi napriek.

Priznala smutne Olívia.

– To sa ti podarilo! Ale ako?

– Hračkostrom nám vytvoril zázračný štetec a ten vyčarí, všetko na čo len pomyslíš.

– Ach jaj, vy ste tomu dali.

Tomáš sa zamyslel a napadlo ho len jedno riešenie.

– Musíme zastaviť škriatka Tibiho!

– Hračkostrom, mohol by si nám vytvoriť niečo čo nám pomôže?

– Hihi, haha pravdaže hihi... Aj keď to bude ťažké, keďže ma mravčeky stále štekli.

Zatvoril oči a z listov mu začali opäť stúpať svetielka. Na konci jedného konára začala rásť veľká guma.

– S touto gumou vygumujete všetko čo škriatok Tibi nakreslil.

Oliver zobral gumu a hneď si vygumoval fúzy a náušnice. Olívii pomohol s ťažkými topánkami a Hračkostrom zbavil všetkých nezbedných mravcov.

– Tomáš nechceš si tie korčule nechať? Nebudeš musieť toľko utekať!

– Oliveéér! Vygumuj mi ich!

Povedal Tomáš.

Šmuh, šmuh a kolieskové korčule zmizli.

– Ako nájdeme Tibiho?

Opýtal sa Oliver.

– Myslím, že stopu máme rovno pod nosom.

Zachichotala sa Olívia a ukázala prstom na pomalované domy obyvateľov Ryšavej planéty.

– Poďme za ním! Musíme mu vziať štetec a napraviť všetky jeho neplechy.

– Dobre.

Prikývla Olívia s Tomášom a rozbehli sa za škriatkom.

– Pomoóóc!

Kričal zatvorený ryšavý obyvateľ z okna syrového domu. Dom totiž obhrýzala veľká sivá myš.

– Ten škriatok mi premaľoval dom na syr a nakreslil myš!

– Oliver rýchlo!

Šmuh, šmuh a guma vygumovala myš. Šmuh ešte raz a dom bol znova ako nový.

Okolo nich prefrčal na kolobežke ďalší obyvateľ a za ním sa gúľala veľká čokoládová palacinka.

– Zjesť, zjesť!

Kričala palacinka.

Šmuh a palacinka zmizla.

– Uff, Tibi má kopec fantázie. Musíme ho rýchlo nájsť.

– Pozrite tam!

Ukázal Tomáš na veľkú vežu za mestom.

– Žiadnu vežu sme nemali! Tam musí byť Tibi!

Zvolala Olívia a gumou zmazala veľkú loptu, ktorá letela priamo k nim.

Celou cestou gumovali fúzy, ktoré mal skoro každý v meste. Niektorí mali dokonca dokreslené slonie uši alebo mačacie chvostíky.

Šmuh, šmuh a ešte šmuúúh.

Guma gumovala všetky Tibiho výtvyry a pomaly sa míňala. Kým vyšli z mesta, zostal z gumy len kúsok.

– Oliver to nie je veža! Je to odpalovacia rampa pre raketu.

Skonštatoval Tomáš a olizol si prst, aby skontroloval smer vetra.

– Bezvetrie, ideálne podmienky pre štart.

Na vrchole odpaľovacej rampy skákal škriatok Tibi. Keď uvidel, že sa naši kamaráti blížia, nakreslil šmýkačku a rýchlo sa až k nim zošmykol.

– Vy byť zlí a ničiť moje výtvary! Gumu mi dať!

– Gumu ti nedáme a vráť nám aj štetec! Nepatrí ti!

– Srandu štetec kresliť vie, so mnou navždy ostane!

Škodoradostne odvrkol Tibi a začal kresliť do vzduchu čiary. Olívia nelenila, skočila rýchlo po škriatkovi a vytrhla mu štetec z ruky.

– Stačilo Tibi. Teraz ťa vygumujeme!

– Nie, nie...

Zasmial sa a vyliezol rýchlo na špic rakety.

– Mňa vy nikdy nechytiť!

Vliezol do rakety a zavrel za sebou poklop.

Motory na rakete sa zafarbili na červeno a raketa vyletela do vzduchu. O chvíľu videli len malú bodku na oblohe.

– Ach jaj, ušiel nám a nechal nám tu kopec neporiadku!

Povedala Olívia a pevne držala štetec v rukách.

– Ešte ostal kúsok gummy, vygumujeme to.

Šmuh a Oliver vygumoval poslednú kresbu škriatka Tibiho.

Cestou späť všetci mlčali, až kým nedorazili k Hračkostromu.

– Vidíte ako to dopadne, kde chcete byť škodoradostní?

– Mrzí ma to Hračkostrom, vraciam ti tvoj čarovný štetec.

Previnilo povedala Olívia.

– Nechaj si ho Olívia, vie nakresliť krásne veci, len ho musíš správne použiť.

– Áno, Hračkostrom, máš pravdu. Budem na to myslieť.

Olívia švihla štetcom a každému na rozlúčku nakreslila veľký kornútok zmrzliny.

– Tak nabudúce chlapi!

Kričala a kývala na raketu, v ktorej už sedel Oliver s Tomášom.